

Vi synes, at vi fortsat må arbejde for, at benyttelsen af art. 130 T er det, vi skal bruge som udgangspunkt. Vi synes, det er helt forkert at tage den danske befolkning som gidsler og begynde at benytte en dagsorden, som den Enhedslisten har fremsat, til at få drikkevandsdirektivet kørt ind i et fornuftigt leje.

Der er i dag i Maastricht-Traktaten en mulighed ved benyttelse af art. 130 T for at opretholde højere nationale standarder, og det mener vi fortsat, at vores miljøminister – som miljøministeren også allerede har gjort utallige gange – skal fremføre, når man mødes til rådsmøder. Det er måden at gøre tingene på.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kan forstå på fru Lene Espersen, at hvis det går galt med drikkevandet, hvis det ikke lykkes at sikre det i Ministerrådet – og det er jo gået galt med harmoniseringer på andre områder, som fru Lene Espersen ved – ja, så bøjer Det Konservative Folkeparti sig.

Jeg kan huske, da vi havde diskussionen om det her i vinteren 1985-86, da sagde fru Lene Espersens daværende partileder, statsminister Poul Schlüter: Vi kan sige nej til hvad som helst. Det var det løfte, statsministeren gav i forbindelse med vedtagelse af EF-pakken: Vi kan sige nej til hvad som helst.

Men her er altså noget, vi åbenbart ikke kan sige nej til længere: forringelsen af vores drikkevand. Hvis det går galt, hvad vil Det Konservative Folkeparti så gøre, for man vil jo ikke have en miljøgaranti? Hvad vil man så gøre? Vil man så konstatere: Nå ja, men så ødelagde EU altså også vores drikkevand.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg er da enig med fru Lene Espersen i, at miljøministeren skal gøre alt, hvad han kan for at undgå, at det kommer så vidt, men miljøministeren har jo netop svaret mig i et § 20-spørgsmål i går, at området med pesticider er fuldt harmoniseret, og at vi kan fastholde vores forbud, indtil der bliver revurderet nye produkter, så kan vi ikke længere, medmindre der f.eks. i forbindelse med Maastricht-Traktaten bliver en klar miljøgaranti også over for dette forhold.

Så er det sket, og det er det, vores dagsordensforslag udtrykker – og i øvrigt et ønske og en udtalelse, som både Venstre og De Konservative er kommet med, dengang da man anbefale-

de EF-pakken i 1986. Det er bare det, vi prøver at få fastholdt i ord i dag i Folketinget. Ikke andet.

Jørn Jespersen (SF):

Når det drejer sig om at sikre et højt miljøbeskyttelsesniveau, sundhedsbeskyttelsesniveau og forbrugerbeskyttelsesniveau, så er det SF's opfattelse, at det er tvingende nødvendigt med et stærkt forpligtende internationalt samarbejde. Det er det af flere forskellige grunde.

Det er det for det første, fordi vi har et indre marked, hvor varer udveksles på tværs af grænserne, og derfor er det nødvendigt med en politisk overbygning, som også på effektiv vis kan sikre, at hensyn til miljø, sundhed og forbrugere bliver indarbejdet i kravene til varerne.

Det er det for det andet, fordi mange miljøproblemer og sundhedsproblemer er grænseoverskridende, og derfor giver det ikke mening at lave en isoleret national indsats, hvis den ikke følges op af en tilsvarende indsats i andre lande.

Og endelig er det nødvendigt med det internationale samarbejde ud fra sådan en mere solidarisk betragtning, nemlig at det ikke kun handler om at forbedre miljøet og sundhedstilstanden for danskere, men sådan set også for tyskere og hollændere og franskmænd og spaniere og alle andre mennesker i EU's befolkninger.

Så der er altså en lang række gode grunde til, at det er nødvendigt med et internationalt forpligtende samarbejde, som er effektivt, og som via flertalsafgørelser kan sikre, at der sker fremskridt.

Det er samtidig vores opfattelse, at det bør være sådan for at sikre dynamikken i samarbejdet, at progressive lande, som Danmark ofte tilhører, bør kunne gå videre i forhold til de minimumsstandarder, som Fællesskabet har vedtaget. Det bør vi kunne gøre for at være foregangsland, for at inspirere andre, for at sikre, at ny viden bliver indarbejdet i vores miljø- og sundhedspolitik.

Derimod er vi meget modstandere af den holdning, som kommer til udtryk i den formulering i den forespørgsel, Enhedslisten har stillet, nemlig at hvert enkelt land helt frit skulle kunne fastsætte sine egne standarder.

Jeg har ikke fået noget klart svar på mine spørgsmål, men må gå ud fra, at det dybest set er Enhedslistens politik, at spørgsmålet om miljø og sundhed helt frit kan fastsættes af det enkelte land med den konsekvens, at mange af de frem-